

Přelomový okamžik

Čierníková Tereza

Tereza Čierníková

PŘELOMOVÝ OKAMŽIK

Copyright:

Autorka: Tereza Čierníková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-152-3 (ePub)

978-80-7512-153-0 (mobipocket)

978-80-7512-154-7 (pdf)

Ten den pršelo. Ulice byly vlhké, vzduch taktéž. Vyšel jsem do tohoto deštivého dne s příšernou náladou, která se mi odrazila i v zaměstnání. Teda – v hledání zaměstnání, abych byl přesný. Byl jsem třicetiletý muž, který měl jít na pohovor, a ten zvorál. K tomu všemu venku začalo pršet a já neměl u sebe ani pitomý deštník! Domů to bylo dvacet bloků a to jsem v takovém počasí rozhodně nechtěl ujít. Taxíků bylo ten den nedostatek, kvůli nějaké akci poblíž města. Hodně lidí tam jimi cestovalo. Nevím, co se dělo, nezajímal jsem se. Ostatně jsem neměl chuť stát pod střechou práce, kde mě nevzali, abych byl k posměchu lidí zde zaměstnaných. Tak jsem vyšlápl pravou nohou ze dveří té obří budovy jen v obleku s podkladovými papíry v rukou. Papíry! Můj prozatímní deštník!

Lidé mě sledovali, když jsem kolem nich procházel. Měl jsem pocit, že se mi každý obličej vysmívá, jelikož všichni kolem mě onen deštník měli a nezmokali. Mě mrzly ruce a podklady byly úplně zničené.

Když jsem míjel muže menšího vzrůstu, který měl na hlavě pár vlasů a na tváři škodolibý úsměv,

nevydržel jsem to. Žádný trpaslík se mi vysmívat nebude! Vlezl jsem do první kavárny, jež byla při cestě. Taková malá, zapadlá. Nikdy jsem v ní nebyl. Myslím, že tam ani hodně lidí nechodilo. Tipoval jsem to na takovou tu klasickou kavárničku, kde chodí pořád dokola ti samí a zdejší majitelka snad všechny zná. Ostatně takové kavárny jsem měl nejradši – lidi, kteří ji vlastnili, měli druhou rodinu, jak se říká. Kavárna byla maličká – šest stolků, pult. Ale útulná. Stoly byly obyčejné, bílé, židle kontrastní. Na každém z nich byl červenobílý ubrus, který nepokrýval celou délku stolu. Uprostřed sůl, pepř, cukr, ubrousky a menší dekorace. Momentálně tu nikdo nebyl. Vlastně jen mladá slečna sedící u pultu. Mohla mít tak pětadvacet. Četla si v novinách o té velké události a já konečně zjistil, že má přijet nějaký politik a že je kolem toho velké haló kvůli tomu, že bylo před volbami. Nicméně tam jen tak seděla, nohu přes nohu, šálek kávy v ruce a četla si. Už jsem se zmínil, že ty její zkřížené nohy byly neskutečně krásné a dlouhé? Kecky na nich jen podtrhovaly fakt, že se nejedná o nějakou tu dívku s nosem nahoru. Byla bruneta. Jako jo, já byl spíš na blondýny, ale promluvit jsem si s ní mohl. Přistoupil jsem blíž a nejspíš jsem ji vylekal, když jsem promluvil.

„Podle mě je kolem toho velká mela,“ jen tak jsem prohodil. Hrozně sebou cukla, ale pak když mě uviděla, uvolnila se. Měla krásné oříškově hnědé oči, takové kočičí. Namalována byla lehce – jen nějakou

tou tekutou linkou, nebo jak se tomu ve světě opačného pohlaví říká. Neposlušné pramínky, které jí utekly z drdolu, se jí pletly do obličeje, ale nebrala na ně ohled. Rty měla plné, mírně potřeny rudou rtěnkou. Ne, nevypadala jako levná holka! To v žádném případě! Byla roztomilá. Tváře měla baculaté, a když se usmála, napravo se jí utvořil malý drobný d'olíček. Jasně, dělejte si ze mě srandu, kolik jsem toho poznamenal během deseti vteřin.

„Promiňte, jestli jsem vás vylekal. Tou poznámkou myslím akci, která se dnes koná a o které si nejspíš čtete,“ rychle jsem se samozřejmě omluvil.

„Ach tak. No, popravdě jsem četla o tom drobném článku pod tím článkem o politicích. Nejsem přes politiku a souhlasím, dělají z toho velkou věc. Proto si čtu tu maličkost pod tím. Určitě mě drobnost potěší víc než nějaké akce s politikem,“ odpověděla prostě.

„Dáte si kávé?“ zeptala se a seskočila z barové židličky. Mimochodem, taky barvami ladila do designu kavárny. Myslím ta židle. A vlastně i ona. Až když seskočila, jsem si všiml, že její pas obepíná krátká zástěra. Byla červenobílá a sukni měla černou. Košili bílou. Bože, zamiloval jsem si ty barvy! Tím chci ale říct – až když seskočila, jsem si všiml, že je vlastně servírkou.

„Netušil jsem, že zde pracujete,“ poznamenal jsem a nenuceně si sedl před ní na „její“ barovou židli. Sundal jsem si promočené sako a hodil ji přes druhou židli, jež byla vedle mě. Zmoklé papíry přistály na saku.

„Taky to tu vlastním,“ prohodila s úsměvem, „Turek nebo presso?“

„Presso, s mlékem, děkuji,“ objednal jsem, „Co pijete vy? Smím vás pozvat?“

„Ted' jsem jedno vypila. Ale pokud se sem zastavíte někdy před devátou ráno, tak mě na něj můžete pozvat. Mimochodem, piju presso. Taky s mlékem,“ a můj plán na druhý den byl jasný – před devátou hodinou se ukázat v této malé odlehlé kavárně.

„Nikdy jsem vás tu ještě neviděla, proč jste sem zavítal?“ zeptala se. V hlavě mi proběhla odpověď typu: „Co jsem měl dělat. Neuspěl jsem v práci, teda na konkurzu v práci, zmokl jsem, deštník samozřejmě nemám, podkladové papíry mám zničené, sako se dá snad do kupy. Naštvaly mě úšklebky kolemjdoucích lidí, které ani neznám, tak jsem zavítal do první kavárny, kterou jsem spatřil. Shodou okolností to byla právě ta vaše.“ Ale toto jsem samozřejmě neřekl. Nepoštvu si proti sobě jedinou dobrou věc, co mě za ten den potkala a navíc – žádné shody okolností přece neexistují! Vše se děje jak má! Sakra, pořád zapomínám na tuto svou teorii.

„No, procházel jsem kolem už dřív, ale nikdy jsem neměl čas sem zajít. Dneska, shodou náhod, jsem sem zavítal.“

„Ted' pěkně lžete. Nejen, že náhody neexistují, ale taky je v tom něco jiného,“ nechápu, jak to uhodla! Ale počkat – vyznává stejnou teorii! Já se zamiloval. Ne, to je ironie, samozřejmě. Nejsem zoufalec, který se zblázní na potkání.

„Nechápu, jak jste mě prokoukla, ale máte pravdu. Zkrátka jsem měl dnes konkurz...“

Povídali jsme si asi tři hodiny. Nebo čtyři? No já sám nevím, ale vyrušila nás až zavírací doba. Tak to možná bylo i déle! Objednal jsem si další dvě kafé, tak jsem měl hodně elánu. Dokonce mi udělala i tousty, pak jsem měl nějaký čokoládový zákusek. Musím říct, že nebyl tak sladký, jako ona. Seděl jsem na barové židli proti ní a vykládal i o mém nešťastném dni. Popsal jsem jí snad každou vteřinu své pracovní prezentace a ona poslouchala! Nejsem si jist, jestli to má v popisu práce, nebo jsem se vážně trefil a toto byla jedna z těch kaváren, která se počítá za druhou rodinu. Ovšem byla to příjemně strávená středa. Jen tak jsem jí vše odříkával, stěžoval si jí, chválil super zážitky a bylo to přirozené. Popravdě, ani vteřinu jsem nepocítil, že bych ji otravoval. Ptala se dál, pak si sedla vedle mě a začala povídat i o sobě. Jak získala kavárnu (To bylo vlastně tak, že jí ji

otec dal k Vánocům. Jo, byl prý pracháč, ale nikdy se k ní neměl. Považoval ji prý za samozřejmost, kterou ona nebyla. Jelikož s ním ani neudržovala kontakt tak jí pak na smrtelné posteli, shodou náhod to bylo v blízkosti Vánoc, oznámil, že na ni přepsal celou tuto rodinnou kavárnu. Měla ji moc ráda, ale kvůli otci tam v posledních letech, kdy ještě žil, moc nechodívala, a když ji na ni přepsal, odpustila mu rázem všechno. Prý to je rodinný podnik ještě po dědovi. A toho měla velmi ráda.), pak mi povídala o matce (menší postavy, taky bruneta, skvělý vztah, ale žije s přítelem v Anglii, otec zemřel před pěti lety, mimochodem), no zkrátka to pro ni bylo taky tak přirozené.

„Budu muset zavírat.“

„A smím vás na něco pozvat?“ nechtělo se mi jít, bylo to super, taková změna. Konečně jsem si mohl s někým promluvit.

„A co zítra na káfé? Opět tady?“ tak pozval jsem ji já nebo ona mě?

„Před devátou! Mějte se krásně,“ popřál jsem jí, navlékl si sako, vzal zničené papíry a pozpátku jsem mířil ke dveřím. Pořád jsem se na ni díval, jak mi mává zpoza toho pultu. Druhou rukou utírala desku po mé maličkosti. Když jsem se otáčel, zakřičela na mě: „Pozor!“ a než jsem toto varování stačil zaregistrovat, už jsem se připlácl nosem na dveře.

„Au!!“ zakřičel jsem v duchu. „Jsem v pořádku! Nashle!“ Ne, opravdu jsem nebyl v pořádku! Bolelo to jak čert, ale to její zahihňání mi znělo v uších jako slastná náplast na bolavý nos.

Lilo jako z konve. Už mi to ani nevadilo. Papíry jsem vyhodil v prvním koši, který jsem potkal. Hodil jsem je do něj velmi elegantně, jako když basketbalový hráč hází koš. Když jsem se strefil, zakřičel jsem: „Jo! A Mike Gauder skóroval a diváci šílí! Waaaaaa!“ – „Neblbněte, člověče!“ vyrušila mě z představ nějaká postarší paní, která se na mě dívala přesně tak, jak když se dívala mamka na mě, když mě jako malého kluka kárala za něco, co jsem samozřejmě neprovedl. Ale ani se jí nedivím! Vždyť jsem stál v podřepu u odpadkového koše na jedné z nejrušnějších ulic ve městě s rukama nahoře a křičící situací, ve které jsem se ani momentálně neocital. Provinile jsem se na ni podíval, jako kdysi na mamku, a odkráčel jsem domů.

Šel jsem dvacet bloků v dešti. Během té doby jsem sledoval, jak déšť mění svou intenzitu, ale ani jednou se nestalo, že by alespoň na okamžik přestalo pršet. Budu z toho akorát nemocný! Ale na to jsem tou dobou nepřemýšlel. Dával jsem si v hlavě dohromady různé souvislosti spojené s Rose (Rose = dívka z kavárny). Kavárnu zdělila po otci, ten zemřel, matka žije s přítelem v Anglii. Je tu sama, bydlí nahoře, v patře kavárny. Každé úterý chodí